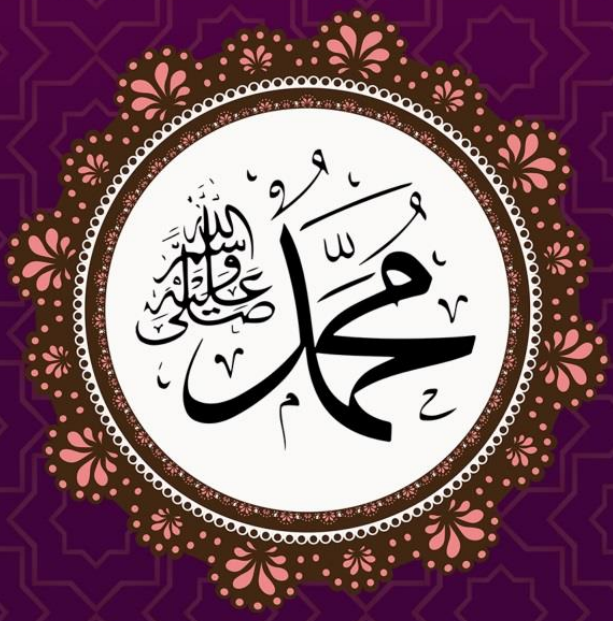
ALİMLERİN SÖZLERİ

RASULULLAH'A KARŞI DURUŞUMUZ

- sallallahu 'aleyhi ve sellem -

O'nu sevmek, O'na itaat etmek. O'nun hakkında aşırıya gitmemek. O'nun ailesi ehli beyti ve ashabını sevmek.

Hadis Ehli - Kayseri

İÇİNDEKİLER

1.KONU : Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'i sevmenin, O'na saygı göstermenin, O'nun hakkında aşırıya gitmekten ve O'nu aşırı şekilde övmekten yasaklamanın gerektiği ve O'nun Allâh Te’âlâ katındaki yüksek makamının açıklanması 03

2.KONU : Rasûlullah sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'e itaat etmek ve O'nu örnek almak farzdır 10

3.KONU : Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in âile halkının fazîleti, onlardan nefret etmeden ve aşırıya gitmeden onlar hakkında yapılması gereken şeyler 14

4.KONU : Sahâbenin fazîleti ve onlar hakkında inanılması gereken şeyler 19

5.KONU : Sahâbe ve hidâyet önderi imamlara sövmenin yasak oluşu 22

1. KONU : Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'i sevmenin, O'na saygı göstermenin, O'nun hakkında aşırıya gitmekten ve O'nu aşırı şekilde övmekten yasaklamanın gerektiği ve O'nun Allâh Te’âlâ katındaki yüksek makamının açıklanması

1. Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'i sevmek ve O'na saygı göstermek farzdır.

Kulun, ilk önce Allah Te’âlâ'yı sevmesi gerekir. Çünkü bu, ibâdetlerin en büyüklerindendir. Nitekim Allah Te’âlâ şöyle buyurmuştur:

﴿ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللّٰهِ وَالَّذِينَ اٰمَنُوا اَشَدُّ حُبًّا لِلّٰهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا اِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ اَنَّ الْقُوَّةَ لِلّٰهِ جَمِيعًا وَاَنَّ اللّٰهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾ ﴾

“İnsanlardan bazıları Allah’ı bırakıp birtakım putları Allah’a denk tutar ve onları, Allah’ı sevdikleri gibi severler. Ama îmân edenlerin Allah sevgisi, daha kuvvetlidir. (Allah’a ortak koşarak nefislerine) **zulmedenler, şayet** (âhirette) **azabı gördükleri zaman, güç ve kuvvetin hepsinin Allah’a âit olduğunu ve Allah’ın azabının çok çetin olduğunu önceden bilmiş olsalardı,** (Allah’ı bırakıp da putlara tapmazlardı.)”

Bakara 165. ayetin meali.

Çünkü kullarına, açık ve gizli her nimeti bol bol ihsan eden Rab yalnızca O'dur. O'nun sevgisinden sonra, rasûlü Muhammed sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in sevgisi gelir. Zirâ Allâh Te’âlâ'nın dînine dâvet eden, onu haber veren, şeriatını tebliğ eden ve hükümlerini açıklayan, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in kendisidir. Dünya ve âhirette mü'minler için iyilik olarak bir şey hâsıl olmuşsa, bu rasûlün eliyle olmuştur. Hiç kimse O'na itaat etmeden ve O'na tâbi

olmadan cennete giremez. Nitekim Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem bu konuda şöyle buyurmuştur:

[ثَلاَثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ حَلاَوَةَ الإِيمَانِ أَنْ يَكُونَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا، وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لاَ يُحِبُّهُ إِلاَّ لِلَّهِ، وَأَنْ يَكْرَهَ أَنْ يَعُودَ فِي الْكُفْرِ كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقْذَفَ فِي النَّارِ]

“Şu üç haslet kimde bulunursa, o kimse îmânın tadına varmıştır. (Bu üç haslet): **Allah ve rasûlünü her şeyden daha çok sevmek, bir kimseyi ancak Allah için sevmek ve Allah'ın kendisini küfürden kurtardıktan sonra küfre dönmeyi, ateşe atılmayı çirkin gördüğü gibi çirkin görmektir.”** *Buhârî 16 / Muslim 43*

Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in sevgisi, Allah Te’âlâ'nın sevgisine bağlıdır ve O'nun sevgisinden ayrılamaz. Allah Te’âlâ'nın sevgisinden sonra ikinci derecede Rasûlullah sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in sevgisi gelir.
Nitekim Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in sevgisi ve onun sevgisinin Allah Te’âlâ'nın sevgisi hariç herkesin sevgisinden daha önce gelmesi gerektiği konusunda Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

[لاَ يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَلَدِهِ وَوَالِدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ]

“Ben sizden birinize çocuğundan, babasından ve bütün insanlardan daha sevimli gelmedikçe, (tam anlamıyla) îmân etmiş sayılmaz.” *Buhârî 15 / Muslim 44*

Hatta bir mü'minin, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'i kendi nefsinden daha çok sevmesi gerekir. Nitekim Ömer radıyallahu anh, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'e:

“Ey Allah'ın rasûlü! Andolsun ki sen, bana nefsimden başka, her şeyden daha sevimlisin" deyince, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

- **“Nefsim elinde olan Allah'a yemîn olsun ki, ben sana nefsinden daha sevimli olmadıkça, bana tam îmân etmiş olmazsın”**.

Bunun üzerine Ömer radıyallahu anh:

- “**Şüphesiz sen, bana nefsimden de sevimlisin (ey Allah'ın rasûlü!)**”

deyince, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

- “**İşte şimdi oldu ey Ömer!”** *Buhârî 11*

Bu hadis, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'i sevmenin farz olduğuna ve onun sevgisinin, Allah Te’âlâ'nın sevgisi hariç her şeyin sevgisinden önce geldiğine delâlet etmektedir. Çünkü Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in sevgisi, Allah'ın sevgisine bağlı olup O'nun sevgisinden ayrı tutulamaz. Zirâ onun sevgisi, Allah Te’âlâ içindir. Mü'minin kalbinde, Allah Te’âlâ sevgisi arttıkça, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in sevgisi de artar, Allah Te’âlâ sevgisi azaldıkça, onun sevgisi de azalır. Allah Te’âlâ'yı seven herkes, O'nu, ancak Allah Te’âlâ ve O'nun rızâsı için sever.

Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'i sevmek, O'nu yüceltmeyi, O'na saygı göstermeyi, O'na uymayı, O'nun sözünü herkesin sözünün üstünde tutmayı ve onun sünnetini yüceltmeyi gerektirir. Nitekim Amr b. el-Âs radıyallahu anh müslüman olduktan sonra şöyle demiştir:

“Şüphesiz bana, Muhammed sallallâhu ‘aleyhi ve sellem’den daha sevimsiz hiç kimse yoktu. Ben müslüman olduktan sonra hiç kimse bana ondan daha sevimli gelmedi. Hiç kimse, gözümde ondan daha kıymetli olmadı. O'nu size vasfetmem istenseydi, buna güç yetiremezdim. Çünkü ben, O'na olan saygımdan dolayı O'na doyasıya bakamazdım.” *Muslim 121*

Urve b. Mes'ud, Kureyşin ileri gelenlerine şöyle dedi:

"Ey kavmim! Allah'a yemîn olsun ki ben, İran hükümdârı Kisrâ'nın, Bizans imparatorunun ve daha nice kralların huzuruna çıktım. Ancak Muhammed'in ashâbının, kendisine saygı gösterdikleri kadar hiçbir kralın ashâbının, kralına saygı gösterdiklerini görmedim. Allah'a yemîn olsun ki ashâbı, saygılarından dolayı Muhammed'e gözlerini dikip bakmıyorlardı. Tükürdüğünde daha henüz tükürüğü yere düşmeden ashâbından birisi avucunu açar ve onu yüzüne ve göğsüne sürerdi. Abdest aldığında abdest suyu üzerinde (onu alabilmek için) **neredeyse birbirleriyle kavga ediyorlardı."** *Buhârî 2731/2732*

2. Rasûlullâh sallallâhu 'aleyhi ve sellem'i övgüde aşırıya gitmek ve haddi aşmak haramdır.

Nitekim Allah Te'âlâ bu konuda şöyle buyurmuştur:

﴿ يَا اَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ... ﴾

"Ey kitap ehli! Dîniniz konusunda (aşırıya giderek) **haddi aşmayın."**

Nisâ 171. ayetin meali.

"Ğuluv" *kelimesi, haddi aşmak demektir.* ***"İtrâ"*** *kelimesi ise, övgüde haddi aşmak ve övgüde yalan söylemek demektir.*

Rasûlullâh sallallâhu 'aleyhi ve sellem hakkında aşırıya gitmekten kasıt; O'nu kulluk ve elçilik mertebesinin üzerine çıkarmak ve O'na ulûhiyet özelliklerinden bir şeyler vererek Allah Te'âlâ tarafından O'nun için takdir olunan sınırı aşmak demektir. Örneğin Allah Te'âlâ'ya değil de, Rasûlullâh sallallâhu 'aleyhi ve sellem'e yalvarıp yakarmak, ondan imdat ve yardım dilemek ve O'nun adına yemîn etmek gibi. Rasûlullâh sallallâhu 'aleyhi ve sellem hakkında övgüde haddi aşmaktan kasıt; O'nu olduğundan fazla övmektir.

Nitekim Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem kendisini aşırı bir şekilde övmekten yasaklayarak şöyle buyurmuştur:

[لاَ تُطْرُونِي كَمَا أَطْرَتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ، فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدٌ، فَقُولُوا: عَبْدُ اللهِ وَرَسُولُهُ]

“Beni, Hıristiyanların Meryem oğlu İsa'yı aşırı bir şekilde övdükleri gibi övmeyin. Ben ancak bir kulum. O halde benim için Allah'ın kulu ve rasûlüdür” deyin." *Buhârî 3445*

Bunun anlamı: “Hıristiyanların Meryem oğlu İsa aleyhisselâm hakkında aşırıya giderek onun ilah olduğunu iddiâ ettikleri gibi, beni bâtıl bir şekilde övmeyin ve beni överken de haddi aşmayın. Beni, Rabbimin vasfettiği şekilde vasfedin. Benim için Allah'ın kulu ve rasûlüdür, deyin” demektir.

[عَنْ مُطَرِّفٍ قَالَ، قَالَ أَبِي: اِنْطَلَقْتُ فِي وَفْدِ بَنِي عَامِرٍ إِلَى رَسُولِ اللهِ ﷺ فَقُلْنَا: أَنْتَ سَيِّدُنَا، فَقَالَ: السَّيِّدُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى، قُلْنَا: وَأَفْضَلُنَا فَضْلاً وَأَعْظَمُنَا طَوْلاً، فَقَالَ: قُولُوا بِقَوْلِكُمْ أَوْ بَعْضِ قَوْلِكُمْ وَلاَ يَسْتَجْرِيَنَّكُمْ الشَّيْطَانُ.]

Mutarrif'ten rivâyet olunduğuna göre der ki: Babam dedi ki: “**Âmir oğulları heyetiyle beraber Rasûlullâh** sallallâhu ‘aleyhi ve sellem**'e gitmek üzere yola çıktım.** (Yanına vardığımızda ona)**:**
- Sen bizim seyyidimizsin (efendimizsin)**, dedik. Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem:**
- Seyyid, Allah Tebâreke ve Teâlâ'dır, buyurdu. **Biz:**
- Sen, derece ve makam bakımından bizim en fazîletlimiz, güç ve kudret bakımından da en büyüğümüzsün, dedik.
Bunun üzerine o şöyle buyurdu:
- Bu sözünüzle veya bu iki sözden birisi ile yetinerek konuşun ve mübalağa etmeyin. Şeytan sizi câiz olmayan şeyi konuşmaya cesâret ettirmesin (veya şeytan sizi kendisine vekil kılıp kendi lisanı ile konuşturmasın).” *Ebû Davud 4806*

[يَا سَيِّدَنَا وَابْنَ سَيِّدِنَا وَيَا خَيْرَنَا وَابْنَ خَيْرِنَا. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ:
يَا أَيُّهَا النَّاسُ! قُولُوا بِقَوْلِكُمْ وَلاَ يَسْتَهْوِيَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ.
أَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللهِ وَرَسُولُ اللهِ. وَاللهِ مَا أُحِبُّ أَنْ تَرْفَعُونِي
فَوْقَ مَا رَفَعَنِي اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ.]

Enes bin Mâlik'ten radıyallahu anh rivâyet olunduğuna göre, bir adam Nebi sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'e:

“Ey bizim efendimiz, bizim efendimizin oğlu, bizim en hayırlımız, bizim en hayırlımızın oğlu!” dedi.

Bunun üzerine Nebi sallallâhu ‘aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Ey insanlar! Kendi sözünüzle söyleyin. Şeytan sizi câiz olmayan şeyi söylemeye cesâret ettirmesin (veya şeytan, sizi kendisine vekil kılıp kendi diliyle konuşturmasın). Ben, Abdullah oğlu Muhammed'im ve Allah'ın rasûlüyüm. Allah'a yemîn olsun ki ben, Allah -azze ve celle-'nin **beni yücelttiği makamdan fazla yüceltmenizden hoşlanmıyorum.”**

Ahmed, Musned 3/241 – 12551 / Nesâî, Sunen El-Kubrâ 10077

Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem tartışmasız yaratılmışların en faziletlisi ve en şereflisi olduğu halde: “Sen, bizim efendimizsin”, “Sen, bizim en hayırlımızsın”, “Sen, bizim en faziletlimizsin”, “Sen, bizim en büyüğümüzsün” gibi sözlerle, kendisini övmeyi ashâbına yasaklamıştır. Fakat Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem ashâbını aşırıya gitmekten ve kendisi hakkında haddi aşmaktan uzak tutmak ve tevhîdi korumak adına bunu yasaklamıştır. Onları kulluk mertebelerinin en yüce makamı olan, içerisinde aşırıya gitme olmayan ve akîdeye zarar vermeyen “Allah'ın kulu” ve “Allah'ın rasûlü” diye iki vasıfla vasıflandırmaya yönlendirmiştir. Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem, Allah Te’âlâ'nın kendisini yücelterek uygun gördüğü makamdan daha yüksek makama yüceltilmekten de hoşlanmamıştır.

Birçok insan, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in bu yasağına aykırı davranarak O'na yalvarıp yakarır, O'ndan imdat ve yardım diler, O'nun adına yemîn eder ve Allah Te’âlâ'dan başka hiç kimseden istenmeyen şeyleri O'ndan ister hale gelmiştir. Nitekim mevlid, kaside ve ilahîlerde bu şeyler yapılmış ve Allah Te’âlâ ile rasûlü sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in hakları birbirinden ayırt edilemez hale gelmiştir.

Büyük âlim İbn-i Kayyim rahimehullah şöyle der:

“Hak, Allah'ındır, O'ndan başkasının olamaz,
Kulunun da hakkı vardır, bu ikisi iki haktır.
Siz, bu iki hakkı bir hak haline getirmeyin,
Birbirinden ayırt etmeden ve yaklaştırmadan.”
Nûniye kitabında cilt.2 sayfa.220

2. KONU : Rasûlullah sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'e İtaat etmek ve O'nu örnek almak farzdır

Emirlerini yerine getirip yasaklarını da terk etmek Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'e itaat etmek, farzdır. Allah Te’âlâ birçok âyette O'na itaat etmeyi emretmiş ve bazen O'na itaat etmeyi, kendisine itaat etmekle birlikte zikretmiştir. Nitekim Allah Te’âlâ bu konuda şöyle buyurmuştur:

﴿ يَا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا اَطِيعُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُوا الرَّسُولَ... ﴾

“Ey îmân edenler! Allah'a itaat edin. Rasûl’e de itaat edin...”
Nisâ 59. ayetin meali.

Bu âyet gibi, daha birçok âyet vardır. Allah Te’âlâ, bazen Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'e itaati tek başına zikretmiştir. Nitekim Allah Te’âlâ bu konuda şöyle buyurmuştur:

﴿ مَنْ يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ اَطَاعَ اللّٰهَ وَمَنْ تَوَلّٰى
فَمَا اَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ﴿٨٠﴾ ﴾

“Kim, Rasûl´e itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur. Kim de (Allah'a ve Rasûlüne itaat etmekten) **yüz çevirirse,** (bil ki ey rasûl!) **biz seni onların üzerine bir gözetleyici olarak göndermedik.”** *Nisâ 80. ayetin meali.*

Allah Te’âlâ, rasûlüne karşı gelenleri bazen (cehennem azabıyla) tehdit etmiştir. Nitekim Allah Te’âlâ bu konuda şöyle buyurmuştur:

﴿ ... فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ اَمْرِهٖٓ اَنْ تُصِيبَهُمْ
فِتْنَةٌ اَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ اَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ ﴾

“O'nun (Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in) **emrine aykırı hareket edenler, başlarına bir belânın gelmesinden veya kendilerine acıklı bir azabın isabet etmesinden sakınsınlar.”** *Nûr 63. ayetin meali*

Allah Te’âlâ, elçisi Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'e itaat ederek ona uymayı; kulunu sevmesi ve onun günahlarını bağışlaması için bir vesile kılmıştır. Nitekim Allah Te’âlâ bu konuda şöyle buyurmuştur:

﴿ قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللّٰهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللّٰهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾ ﴾

“(Ey Nebi!) **De ki: Allah'ı gerçekten seviyorsanız, bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah, çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir.”** *Al-i Imrân 31. ayetin meali*

Allah Te’âlâ, elçisi Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'e itaat etmeyi; hidâyet, O'na karşı gelmeyi ise, dalâlet saymıştır. Nitekim Allah Te’âlâ bu konuda şöyle buyurmuştur:

﴿ قُلْ اَطِيعُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُوا الرَّسُولَ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَاِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى الرَّسُولِ اِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٥٤﴾ ﴾

“(Ey Nebi!) **De ki: Allah'a itaat edin. Rasûl’e de itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse, elçinin sorumluluğu kendisine yüklenen risâleti tebliğ etmek, sizin sorumluluğunuz ise, size yüklenen** (emrolunduğunuz görev)**leri yerine getirmenizdir. Eğer ona itaat ederseniz, doğru yolu bulursunuz. Rasûl’e düşen** (görev)**, ancak** (Rabbinden gelen risâleti) **açık-seçik duyurmaktır.”** *Nûr 54. ayetin meali*

Başka bir âyette şöyle buyurmuştur:

﴿ فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾ ﴾

"(Ey Nebi!) Eğer sana (kitap getirmek sûretiyle) **cevap vermezlerse, bil ki onlar, hevâlarına uymaktadırlar. Allah'tan bir doğru yolu gösterici olmaksızın kendi hevâsına uyan kimseden daha sapık kim olabilir? Şüphesiz Allah,** (emrine aykırı hareket ederek haddi aşan) **zâlimler topluluğunu asla doğru yola iletmez."** *Kasas 50. ayetin meali*

Allah Te'âlâ, ümmeti için O'nda alınması gereken güzel örnekler olduğunu haber vermiştir. Nitekim Allah Te'âlâ bu konuda şöyle buyurmuştur:

﴿ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ﴿٢١﴾ ﴾

"(Ey mü'minler!) Andolsun ki sizin için, Allah'a ve âhiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çokça ananlar için Rasûlullâh'ta (O'nun söz, fiil ve her davranışında) **güzel bir örnek vardır."**
Ahzâb 21. ayetin meali

İbn-i Kesîr rahimehullah bu konuda şöyle der :
"Bu âyetler, söz, fiil ve her davranışında Rasûlullâh sallallâhu 'aleyhi ve sellem'i örnek alıp O'nu takip etme konusunda büyük bir esastır. Bu sebeple Allah Te'âlâ insanlara, Rasûlullâh sallallâhu 'aleyhi ve sellem'in Hendek savaşındaki sabrı, sabırdaki metâneti, düşmana karşı cephede yılmadan duruşu, mücâhedesi ve Rabbinden sıkıntısını gidermesini beklemesi gibi konularda O'nu örnek almayı emretmiştir. Allah'ın salât ve selâmı, kıyâmete kadar dâimâ onun üzerine olsun." (Tefsir İbn Kesir c5 s.545 Darul Eser yayınevi)

Allah Te'âlâ, Kur'an'da yaklaşık olarak 40 âyette Rasûlullah'a itaat etmeyi ve O'na uymayı emretmiştir. İnsanlar, Rasûlullâh sallallâhu 'aleyhi ve sellemin

getirdiği dîni tanıyıp O'na uymaya, yeme ve içmeden daha muhtaçtırlar. Çünkü insan yemez ve içmezse, dünyada ölür. Fakat Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'e itaat etmeyi ve O'na uymayı kaybederse, sürekli bir azaba ve bedbahtlığa maruz kalır.

Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem, ibâdetlerin edâ edilmesi konusunda kendisinin örnek alınmasını ve kendisinin edâ ettiği şekilde edâ edilmesini emrederek şöyle buyurmuştur:

[وَصَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي]

“Beni namaz kılarken gördüğünüz gibi, (öyle) namaz kılın (yani namazı benim kıldığım şekilde kılın).” *Buhârî 631*

[لِتَأْخُذُوا مَنَاسِكَكُمْ]

“Hac ile ilgili ibâdetlerinizi benden alın (yani benim yaptığım şekilde hac yapın)**.”** *Muslim 1297*

[مَنْ عَمِلَ عَمَلاً لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ]

“Her kim, işimiz (dînimiz) **üzere olmayan bir amel işlerse, o işlediği şey reddolunmuştur** (bâtıldır ve sahibine iâde olunur)**.”** *Muslim 1718 / Buhârî 2697 (benzer hadis)*

[. . . فَمَنْ رَغِبَ عَنْ سُنَّتِي فَلَيْسَ مِنِّي]

“Her kim, benim sünnetimden yüz çevirirse, benden değildir.” *Muslim 1401*

Bunlardan başka, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'i örnek almayı emreden ve O'na aykırı hareket etmeyi yasaklayan daha nice âyet ve hadisler vardır.

3. KONU : Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in âile halkının fazîleti, onlardan nefret etmeden ve aşırıya gitmeden onlar hakkında yapılması gereken şeyler

Ehl-i Beyt, kendilerine sadaka verilmesi haram olan Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in âilesidir ki bunlar: Ali, Câfer, Akîl ile Abbas'ın -radıyallahu anhum- âileleri, Abdulmuttalib oğlu Hâris oğulları, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in hanımları ve kızlarıdır. Nitekim Allah Te’âlâ bu konuda şöyle buyurmuştur:

﴿ وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾ ﴾

“(Ey Nebi hanımları!) **Evlerinizde oturun** (ve ihtiyaç dışında evlerinizden dışarı çıkmayın)**. Eski câhiliye kadınlarının açılıp saçıldıkları gibi açılıp saçılmayın. Namazı dosdoğru kılın, zekâtı** (Allah'ın farz kıldığı şekilde hak edene) **verin,** (emir ve yasaklarında) **Allah'a ve rasûlüne itaat edin. Ey Ehl-i Beyt! Allah sizden, sadece günahı gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor.”** *Ahzâb 33. ayetin meali*

İbn-i Kesîr rahimehullah bu konuda şöyle der:

“...Kur'an'ı düşünerek okuyan kimse, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in hanımlarının Allah Teâlâ'nın şu sözüne dâhil olduklarında şüphe etmez:

﴿ . . . إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾ ﴾

“...Ey Ehl-i Beyt! Allah sizden, sadece günahı gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor.” *Ahzâb 33. ayetin meali*

Zirâ sözün gelişi, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in hanımlarından bahsetmektedir. Nitekim bütün bunlardan sonra Allah Te’âlâ şöyle buyurmuştur:

﴿ وَاذْكُرْنَ مَا يُتْلٰى فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ وَالْحِكْمَةِ
اِنَّ اللّٰهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ۝٣٤ ﴾

“(Ey Nebi hanımları!) **Evlerinizde okunmakta olan Allah'ın âyetlerini ve hikmeti** (Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in sünnetini) **hatırlayın. Şüphesiz Allah,** (her şeyin içyüzünü) **hakkıyla bilendir,** (her şeyden) **haberdârdır.”** *Ahzâb 34. ayetin meali*

Katâde ve başkaları âyetin bu kısmını şöyle açıklamışlardır: “Yani evlerinizde Allah Tebâreke ve Te’âlâ'nın, Kur'an ve sünnetten, rasûlü sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'e indirdiği şeyleri bilip amel edin.”

İnsanlar arasından sadece sizin sahip olduğunuz bu nimeti hatırlayın: Vahiy, diğer insanlar arasından sadece sizin evlerinize inmektedir. Ebû Bekir Sıddık'ın kızı Sıddıka Âişe -radıyallahu anhumâ- bu nimete en lâyık ve bu umûmî rahmete en has olandır. Çünkü Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in de belirttiği gibi onun yatağından başka hiçbir hanımının yatağında vahiy inmemiştir.

Bazı âlimler de şöyle demişlerdir: “Çünkü Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem onun dışında bâkire bir kızla evlenmemiştir. Aişe'nin yatağında, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'den başkası uyumamıştır." (Yani Aişe, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'den başkasıyla evlenmemiştir). Bu sebeple bu meziyete sadece onun sahip olması ve bu yüce makamın yalnızca ona âit olması daha yerinde olur. Fakat Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in eşleri, kendi âilesinden olduğuna göre onlar, bu isme yakın olmaya daha lâyıktırlar.” (İbn-i Kesîr'in sözü burada bitmiştir, Tefsir İbn Kesir c5 s.567 Darul Eser yayınevi).

Ehl-i sünnet vel-cemaat, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in âilesini sever, onlara dostluk besler ve Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in onlar

hakkındaki vasiyetini muhafaza ederler. Nitekim Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem Ğadîr Hûm denilen yerde bu konuda şöyle buyurmuştur:

[وَأَهْلُ بَيْتِي، أُذَكِّرُكُمُ اللهَ فِي أَهْلِ بَيْتِي، أُذَكِّرُكُمُ اللهَ فِي أَهْلِ بَيْتِي، أُذَكِّرُكُمُ اللهَ فِي أَهْلِ بَيْتِي]

“Ehli beytim. Ehli beytime iyi davranmanız konusunda size Allah’tan korkmanızı hatırlatırım. Ehli beytime iyi davranmanız konusunda size Allah’tan korkmanızı hatırlatırım. Ehli beytime iyi davranmanız konusunda size Allah’tan korkmanızı hatırlatırım.” *Muslim 2408*

Ehl-i sünnet vel-cemaat, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in âilesini sever ve onlara kıymet verirler. Çünkü onları sevmek ve onlara kıymet vermek, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'i sevmek ve O'na kıymet vermektir. Bu ise Abbas ve oğulları, Ali ve oğulları ile ilk müslümanların izledikleri yol gibi, Ehli beytin sünnete uymaları ve İslâm üzere olmaları şartını yerine getirmeleri gerekir. Ehl-i Beytten olsa bile, sünnete aykırı hareket eden ve İslâm'a göre yaşamayana dostluk beslemek câiz değildir.

Ehl-i sünnet vel-cemaat, Ehl-i Beyte karşı itidalli ve insaflı bir tavır takınırlar. Ehl-i sünnet vel-cemaat, dîndâr ve doğru yolda olan kimselere dostluk besler, Ehli Beytten olsa bile, sünnete aykırı hareket eden ve dînden sapanlardan uzak dururlar. Çünkü Ehl-i Beytten ve Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in akrabası olması, Allah Te’âlâ'nın dîni üzere olmadıkça kendisine hiçbir fayda sağlamaz. Nitekim Ebû Hureyre'den -radıyallahu anh- rivâyet olunan bir hadiste göre, şöyle demiştir:

[قَامَ رَسُولُ اللهِ ﷺ حِينَ أَنْزَلَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿ وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ ﴾ قَالَ: يَا مَعْشَرَ قُرَيْشٍ! أَوْ كَلِمَةً نَحْوَهَا اشْتَرُوا أَنْفُسَكُمْ، لاَ أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللهِ شَيْئًا، يَا بَنِي عَبْدِ مَنَافٍ! لاَ أُغْنِي

عَنْكُمْ مِنَ اللهِ شَيْئًا، يَا عَبَّاسَ بْنَ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ! لاَ أُغْنِي عَنْكَ مِنَ اللهِ شَيْئًا، وَيَا صَفِيَّةَ عَمَّةَ رَسُولِ اللهِ! لاَ أُغْنِي عَنْكِ مِنَ اللهِ شَيْئًا، وَيَا فَاطِمَةَ بِنْتَ مُحَمَّدٍ! سَلِينِي مَا شِئْتِ مِنْ مَالِي، لاَ أُغْنِي عَنْكِ مِنَ اللهِ شَيْئًا.]

{(Ey Nebi!) Kendilerine azabımızın gelmeden önce) **yakın akrabanı uyar}** ayeti nâzil olunca *(Şuarâ 214. ayetin meali)*, **Rasûlullah** sallallâhu ‘aleyhi ve sellem (kavmini topladı ve onlara) **şöyle dedi: “Ey Kureyş topluluğu!** -veya buna benzer bir söz söyledi- **Canlarınızı satın alın** (sizi azaptan koruyacak tedbiri alın). **Ben size bir fayda sağlayamam. Ey Abdi Menâf oğulları! Ben Allah'a karşı size bir fayda sağlayamam. Ey Abdulmuttalib'in oğlu Abbas! Allah'a karşı ben sana bir fayda sağlayamam. Ey Rasûlullah'ın halası Safiyye! Allah'a karşı ben sana bir fayda sağlayamam. Ve ey Muhammed'in kızı Fâtıma! Benden malımdan arzu ettiğini iste. Ama Allah'a karşı sana bir fayda sağlayamam.”** *Buhari 2753*

Başka bir hadiste şöyle buyurmuştur:

[مَنْ بَطَّأَ بِهِ عَمَلُهُ لَمْ يُسْرِعْ بِهِ نَسَبُهُ]

“Kimin ameli, kendisini (saadet mertebesine ulaşmaktan) **geri bırakırsa, onun soyu kendisini öne almaz** (soy ve şerefi, onu Allah'a yaklaştırmaz. Ancak sâlih ameli onu Allah'a yaklaştırır)**.”** *Muslim 2699*

Ehl-i sünnet vel-cemaat, Ehl-i Beytin bazıları hakkında aşırıya giden ve mâsum olduklarını iddiâ eden Râfızîlerin[1], dîni dosdoğru yaşayan Ehl-i Beyte

[1] ***Râfizîler:*** *Râfiza mezhebine mensup kimselerdir. Bunlar Şiânın aşırıları olup, Ebû Bekir ve Ömer'in halifeliğini kabul ettiği için Zeyd b.Ali Hüseyin'i terk etmişler ve daha önce dedesinden yardımı esirgedikleri gibi, Kûfe'de yardımı ondan da esirgemişlerdir. Böylece onlara* ***Râfiza*** *veya* ***Revâfız*** *denilmiştir. Bunlar* ***Zeydiyye***, ***İmâmiyye*** *ve* ***Keysâniyye*** *olmak üzere üç gruba ayrılmışlardır. Bu üç grup da kendi aralarında birçok gruba ayrılmış-lardır. (bu notu tercüme eden eklemiştir)*

düşmanlık eden, onları karalayan ve onlar hakkında kötü konuşan Nâsıbîlerin[1], Ehl-i Beyt ile tevessülde bulunarak onları Allah Te'âlâ'nın dışında rabler edinen bid'atçılarla hurâfecilerin yolundan uzak dururlar.

Ehl-i sünnet vel-cemaat, bu ve diğer konularda, Ehl-i Beyt ve diğerleri hakkında ifrat (aşırılık) ve tefrit (gevşeklik), nefret ve aşırıya gitmenin olmadığı, itidalli (ölçülü) bir metod ve dosdoğru bir yol izlerler.

İslâm üzere dosdoğru yaşayan Ehl-i Beyt, kendileri hakkında aşırıya gitmeyi reddeder ve aşırıya gidenlerden uzak dururlar. Nitekim mü'minlerin emîri Ali -radıyallahu anh- kendisi hakkında aşırıya gidenleri ateşle yakmıştır. Abdullah b. Abbas -radıyallahu anh- onların öldürülmeleri gerektiği konusunda Ali'yi desteklemişti. Fakat ateşle yakmak yerine kılıçla öldürülmeleri gerektiği görüşündeydi. Ali -radıyallahu anh- aşırıya gidenlerin başı olan Abdullah b. Sebe'yi öldürmeyi istemiş, fakat o kaçıp gizlenmişti.

[1] ***Nevâsıb*** *ya da* ***Nâsıbe (Nâsıbîler):*** *Ali ve Ehli Beyt'e karşı düşmanlık eden, onlara dil uzatan, söz ve hareketleriyle onlara eziyet veren, bununla da yetinmeyerek onların kâfir olduklarını söyleyip kanlarını akıtmayı helâl görenlerdir. Bunlar, Râfızîlerin karşıtlarıdırlar. (bu notu tercüme eden eklemiştir)*

4. KONU : Sahâbenin fazîleti ve onlar hakkında inanılması gereken şeyler

Sahâbeden kasıt nedir? Onlar hakkında nasıl îmân edilmesi gerekir?

Sahâbe, sahâbî kelimesinin çoğuludur. Sahâbî; mü'min olarak Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem ile karşılaşan ve bu hal üzere ölen kimsedir. Sahâbe hakkında îmân edilmesi gereken şey; İslâm'a ilk giren, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem ile birlikte yaşayan ve onunla beraber cihad eden kimseler olmaları sebebiyle onlar, ümmetin en fazîletlileri ve dönemlerin en hayırlısıdır. Nitekim Allah Te’âlâ Kur'an-ı Kerîm'de onları överek şöyle buyurmuştur:

﴿ وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾ ﴾

“(Allah'a ve rasûlüne îmân konusunda insanları) **geçen Muhâcirler ile Ensar ve onlara güzellikle tâbi olanlar var ya, işte Allah,** (Allah'a ve rasûlüne itaatlarından dolayı) **onlardan râzı olmuş, onlar da** (itaat ve îmânlarına karşılık onlara bahşettiği büyük mükâfattan dolayı) **O’ndan râzı olmuşlardır. Allah, içinde ebedî olarak kalmak üzere onlara altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte büyük kurtuluş budur.”** *Tevbe 100. ayetin meali*

Allah Te’âlâ başka bir âyette şöyle buyurmuştur:

﴿ لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ۝٨ وَالَّذِينَ تَبَوَّؤُ الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۝٩ ﴾

“(Allah'ın verdiği bu ganimet malları, Kureyş kâfirleri tarafından) **yurtları ve mallarından uzaklaştırılan, Allah’tan** (dünyada) **bir lütuf ve** (âhirette ise) **rızâ isteyen,** (Allah yolunda cihad ederek) **Allah’ın dînine ve Rasûlüne yardım eden, fakir muhacirleredir. İşte onlar,** (söz ve fiillerinde) **doğru olanların tâ kendileridir. Bir de önceden Medine'yi kendilerine yurt edinen ve** (muhâcirlerin hicretinden önce) **îmân eden kimseleredir. Ki onlar kendilerine hicret edenleri sever ve onlara verilen şeylerden** (ganimet mallarından) **dolayı içlerinde hiçbir çekememezlik duymazlar. Kendileri fakirlik içinde bulunsalar dahi onları kendi nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar, kurtuluşa erenlerin tâ kendileridir.”** *Haşr 8-9. ayetin meali*

Allah Te’âlâ, bu âyetlerde Muhâcirlerle Ensârı överek onları her türlü hayırlı işlerde öne geçmekle nitelendirmiş, onlardan râzı olduğunu haber vermiş ve onlara cennetleri hazırlamıştır. Allah Te’âlâ, onları kendi aralarında birbirlerine merhametli ve kâfirlere karşı çetin olmakla nitelendirmiştir.

Allah Te’âlâ onları, dînine yardım etmek, O'nun lütûf ve rızâsını istemek için vatanlarını ve mallarını terk etmek ve (söz ve fiillerinde) doğru olmakla nitelendirmiştir. Allah Te’âlâ, Ensâr’ı hicret, yardım ve gerçek îmân yurdunun sakinleri olmakla nitelendirmiştir. Allah Te’âlâ, Ensâr’ı hicret eden kardeşlerini

sevmek ve onları nefislerine tercih etmek, hicret eden kardeşlerini teselli etmek ve cimrilikten uzak olmakla nitelendirmiş, böylece onların kurtuluşa erdiklerini haber vermiştir. Bu sayılan şeyler, onların bazı genel fazîletleridir. Ayrıca onların özel fazîletleriyle mertebeleri vardır ki onlardan kimisi bazı hususlarda kimisinden daha üstündür. İslâm'a ilk girenler olmaları, Allah yolunda cihad etmeleri ve O'nun için hicret etmeleri sebebiyle Allah Te'âlâ onlardan râzı olmuştur.

Buna göre sahâbenin en fazîletlileri, râşid halifeler Ebû Bekir, Ömer, Osman ve Ali -radıyallahu anhum-, sonra da cennetle müjdelenen on sahâbîdir.

Cennetle müjdelenen on sahâbî şunlardır:

İlk dört halife (Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali) ile birlikte Talha, Zubeyr, Abdurrahman b. Avf, Ebû Ubeyde el-Cerrâh, Sa'd b. Ebî Vakkâs ve Saîd b. Zeyd'dir.

Muhâcirler, Ensâr, Bedir'de savaşanlar ve Rıdvân Bey'atında bulunanlardan daha fazîletlidirler. Mekke'nin fethinden önce müslüman olan ve Allah yolunda savaşan, Mekke'nin fethinden sonra müslüman olan ve Allah yolunda savaşandan daha fazîletlidir.

5. KONU : Sahâbe ve hidâyet önderi İmamlara sövmenin yasak oluşu.

1. Sahâbeye sövmenin yasak oluşu:

Ehl-i sünnet ve'l-cemaat inancının esaslarından birisi de, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'in ashâbına dil uzatmamak, kalplerde kin ve haset beslememektir. Nitekim Allah Te’âlâ, Ehl-i sünnet ve'l-cemaati şöyle nitelendirmektedir:

﴿ وَالَّذِينَ جَاءُو مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ اٰمَنُوا رَبَّنَآ اِنَّكَ رَؤُفٌ رَحِيمٌ ﴿١٠﴾ ﴾

“Onların (Ensâr ve Muhâcirlerin) **arkasından gelen** (mü'min)**ler, ey Rabbimiz! Bizi ve îmânda bizi geçen kardeşlerimizi bağışla. Kalplerimizde îmân edenlere karşı hiçbir kin** (ve haset) **bırakma. Ey Rabbimiz! Şüphesiz sen** (kullarına) **çok şefkatlisin,** (onlara) **çok merhametlisin, derler.”** *Haşr 10. ayetin meali*

Sahâbeye sövmemek, onlara kin ve haset beslememek, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem'e şu sözünde itaat etmektir:

[لاَ تَسُبُّوا أَصْحَابِي، فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ أَنْفَقَ مِثْلَ أُحُدٍ ذَهَبًا، مَا بَلَغَ مُدَّ أَحَدِهِمْ، وَلاَ نَصِيفَهُ]

“Ashâbıma küfretmeyin. Nefsim elinde olan Allah'a yemîn olsun ki, sizden biriniz Uhud dağı kadar altını (Allah yolunda) **harcasa, yine de onlardan birisinin harcadığı bir müd, hatta müddün yarısının sevabına bile erişemez.”** *Buhârî 3673 / Muslim 2540*

Ehl-i sünnet müslümanları, sahâbeye söven, onlara buğzeden, onların fazîletlerini inkâr eden ve onların çoğunu kâfir sayan Râfızîler ve Hâricîlerin yolundan uzak dururlar.

Ehl-i sünnet müslümanları, sahâbenin Kur'an ve sünnette haber verilen fazîletlerini kabul eder ve onların, dönemlerin en hayırlısı olduklarına inanırlar. Nitekim Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem onların fazîleti hakkında şöyle buyurmuştur:

[خَيْرُكُمْ قَرْنِي، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ]

“Sizin en hayırlınız, benim çağımda yaşayanlarınızdır. Sonra onlardan sonra gelenler (tâbiîn)**, sonra onlardan sonra gelenler** (etbâut-tâbiîn)**dir.”** *Buhârî 2651 / Muslim 2535*

Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem ümmetinin yetmiş üç fırkaya bölüneceğini ve biri dışında hepsinin cehenneme gireceğini haber verdiğinde, sahâbe o kurtulan fırkayı (Fırka-i Nâciye) sorunca, Rasûlullâh sallallâhu ‘aleyhi ve sellem:

“Benim ve ashâbımın bulunduğu yol üzere olanlardır.”[1] diye buyurmuştur. *Sunen Ibn Mâce 471/3992*

---

[1] *İmam Ahmed ve başkasının rivâyet ettiği hadis ise şöyledir: “Yahudiler, yetmiş bir fırkaya, hıristiyanlar da yetmiş iki fırkaya ayrıldılar. Bu ümmet de yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Biri dışında hepsi cehennemdedir, buyurunca, sahâbe: -O fırka hangisidir Ey Allah’ın elçisi? diye sordular. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem): -Benim ve ashâbımın bulunduğu yol üzere olanlardır.” buyurdu. (bu notu tercüme eden eklemiştir)*

İmam Müslim'in kıymetli hocası olan Ebû Zur'a -rahimehullah- şöyle der: *"Sahâbeden birinin şânını eksilten birisini gördüğün zaman bil ki o zındıktır. Çünkü Kur'an haktır. Rasûlullâh sallallâhu 'aleyhi ve sellem ve getirdiği şeyler haktır. Bütün bunları bize ancak sahâbe ulaştırmıştır. Kim onları karalarsa, bununla Kur'an ve sünneti ortadan kaldırmak istemiş demektir. O kimse karalanmaya daha lâyıktır. Onun zındık ve dalâlette olduğuna hükmetmek, daha doğru ve daha yerinde olur." (Tehzîbu El-Kemāl 19/96)*

Büyük âlim İbn-i Hamdân -rahimehullah- "Nihâyetul-Mübtedîîn" adlı kitabında şöyle der: *"Kim, sahâbeden birine sövmeyi helâl sayıp ona söverse, kâfir olur. Sövmeyi helâl saymazsa, fâsık olur. Mutlak olarak kâfir olur, dediği de rivâyet edilmiştir. Kim onları fâsık sayar veya dînlerinde onları karalarsa veya onları kâfir sayarsa, kâfir olur." Es-Sefârînî Akîdesi Şerhi, Cilt.2 Sayfa.388-389*

2. Bu ümmetin âlimlerinden olan hidâyet önderi imamlara sövmenin yasak oluşu:

Sahâbeden sonra fazîlet, saygınlık ve makam bakımından dönemlerin en fazîletlisi olan tâbiîn, etbâut-tâbiîn ve onlardan sonra gelen ve sahâbeye en güzel bir şekilde uyan, hidâyet önderi imamlardır. Nitekim Allah Te'âlâ onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

﴿ وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾ ﴾

"(Allah'a ve rasûlüne îmân konusunda insanları) **geçen Muhâcirler ile Ensar ve onlara güzellikle tâbi olanlar var ya, işte Allah,** (Allah'a ve rasûlüne itaatlarından dolayı) **onlardan râzı olmuş, onlar da O'ndan râzı olmuşlardır. Allah, içinde ebedî olarak kalmak üzere onlara altından**

ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte büyük kurtuluş budur."

Tevbe 100. Ayetin meali

Sahâbeyi ayıplamak ve onlara sövmek, asla câiz değildir. Çünkü onlar, hidâyet işaretleridir. Allah Te'âlâ başka bir âyette şöyle buyurmuştur:

﴿ وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدٰى وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلّٰى وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١١٥﴾ ﴾

"Kim, kendisine doğru yol (hak) **belli olduktan sonra Rasûle aykırı davranır ve mü'minlerin yolundan başka bir yolu izlerse, onu o yöneldiği şeyle baş başa bırakırız ve onu cehenneme girdiririz. Orası, ne kötü bir dönüş yeridir."** *Nisâ 115. Ayetin meali*

Tahâviye Akîdesi'ni şerh eden müellif bu konuda şöyle der: *"Her müslümanın, Kur'an-ı Kerîm'in de belirttiği gibi, Allah ve elçisinden sonra mü'minleri dost edinmesi gerekir. Özellikle nebilerin vârisleri olan ve Allah Te'âlâ'nın, kara ve denizin karanlıklarında kendileriyle yol bulsunlar diye yarattığı yıldızlar konumuna getirdiği âlimleri dost edinmesi gerekir. Müslümanlar, onların (âlimlerin) hidâyet ve anlayış üzere oldukları konusunda ittifak etmişlerdir. Âlimler, ümmeti içerisinde Rasûlullâh sallallâhu 'aleyhi ve sellem'in halifeleri ve ölmüş sünnetini yaşatanlardır. Öğretmek ve yaşatmak sûretiyle Kur'an-ı Kerîm onlarla ayakta tutulmuş, onlar da Kur'an-ı Kerîm ile yücelmiş ve ayakta kalmışlardır. Kur'an-ı Kerîm, onların fazîleti hakkında konuşmuş, onlar da Kur'an-ı Kerîm ile hüküm vermişlerdir. Onların hepsi, Rasûlullâh sallallâhu 'aleyhi ve sellem'e uymanın farz olduğunda kesin olarak ittifak etmişlerdir. Ancak âlimlerin birisinden, sahih hadise aykırı bir görüş bulunursa, mazeretinden dolayı onun görüşünü terk etmek gerekir."*

Hadis Ehli - Alimlerin Sözleri

20/04/2020 | 27/08/1441

www.telegram.me/alimlerinsozleri

Email : alimlerinsozleri@gmail.com

Bu risale, şeyh Fevzan'ın tevhid üzere yazdığı bir kıtapdan alınmıştır. **Satışa yasaktır.**

Dikkat bu kitapta ayetler bulunmaktadır. Lütfen çöpe atmayın.

ALİMLERİN SÖZLERİ